

Arrest

nr. 169 785 van 14 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2016.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtounse origine te zijn.

Op 10 februari 2011 diende u in België een eerste asielaanvraag in. U verklaarde toen dat u uw leven lang in het dorp Mamakhel (district Sherzad, provincie Nangarhar) woonde. U zou problemen hebben gehad met de taliban omwille van het feit dat uw vader had gewerkt als politieman in de hoofdstad Kabul. Uw vader werd gedood bij een aanslag tegen een bus, waarna u door de taliban dreigde te worden gerekruteerd. U besloot het land te ontvluchten.

Op 24 april 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

omdat er geen geloof werd gehecht aan uw afkomst uit Mamakhel. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd op 18/09/2012.

U verliet België en diende een asielaanvraag in Italië in. In het kader van de Dublinakkoorden ging u nog vóór uw repatriëring terug naar België, waar u op 28 januari 2015 een tweede asielaanvraag indiende. In het kader van uw tweede asielaanvraag bouwde u voort op uw verklaringen uit de eerste aanvraag. U herhaalde dat u steeds in Mamakhel woonachtig bent geweest. U verklaarde tevens dat uw vrees voor de taliban actueel bleef. U zei dat uw schoonbroer omwille van uw problemen twee dreigbrieven van de taliban ontvangen had. Nadien zou hij zijn meegenomen en ontvoerd. U legde bij uw tweede asielaanvraag geen nieuwe documenten neer. Het CGVS nam op 2 maart 2015 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een (meervoudige) asielaanvraag. Het CGVS kwam daarbij tot de vaststelling dat u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans dat u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus aanzienlijk vergrootten. Tegen deze beslissing heeft u geen beroep ingediend.

Op 5 maart 2015 diende u een derde asielaanvraag in. Gezien uit de vragenlijst zoals opgesteld door de DVZ bleek dat u enkele wijzigingen in uw relaas aanbracht, werd u op 18 maart 2015 gehoord door het CGVS om deze te verduidelijken. U verklaart tijdens dat gehoor dat u slechts tot uw negende of tiende levensjaar in Mamakhel heeft gewoond. Omdat de taliban u wilden rekruteren, verhuisde uw familie naar Jalalabad waar jullie anderhalf of twee jaar lang zouden hebben gewoond. Omdat jullie financiële situatie niet goed was en uw familie de huur niet meer kon betalen, zijn jullie vervolgens in het district Surkh Rod (eveneens provincie Nangarhar) gaan wonen. U zou er nog zes of zeven jaar hebben verbleven. U stelde dat personen uit uw omgeving u eerder de raad gaven ten aanzien van de asielinstanties slechts één verblijfplaats te noemen. U herhaalde dat u wel problemen met de taliban kende. Toen u nog zeer jong was, wilden zij u al inlijven. U zou toen met uw familie naar Jalalabad zijn verhuisd. Later zouden zij uw vader hebben gedood en zouden zij u nogmaals hebben willen rekruteren. U verklaarde dat u deze zaken al naar aanleiding van uw eerdere aanvragen uiteenzette. Uw schoonbroer die eerder ontvoerd werd, zou nu ook zijn gedood door de taliban, zo stelde u nog. Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u een enveloppe en tien foto's neer. Daarop zijn uw schoonbroer (voor en na zijn dood), uw moeder, het dorps hoofd en anderen te zien. U toonde ook een oudere foto waarop u met een dorpeling te zien bent. Het CGVS nam op 26 maart 2015 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw asielaanvraag. Tegen deze beslissing heeft u geen beroep ingediend.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, heeft u zich op 19 mei 2016 een vierde keer vluchteling verklaard. Omdat de DVZ uw vasthouding met het oog op een effectieve verwijdering van het Belgische grondgebied noodzakelijk achtte, werd u naar het Gesloten Centrum te Steenokkerzeel (127bis) overgebracht. U herhaalt dat u een Afghaan bent. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zou dit hebben erkend. U vraagt zich af waarom het CGVS dit weigert te aanvaarden. U voegt er aan toe dat u zich in België zelfs verloofd heeft met een Afghaanse vrouw die de vluchtelingenstatus heeft. U legt geen bijkomende documenten neer.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Er moet vooreerst worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u het niet aannemelijk maakte uit Mamakhel, maar ook uit Afghanistan in zijn geheel afkomstig te zijn. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behouden voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Wat betreft uw derde asielaanvraag waarbij u uw relaas enigszins wijzigde en verklaarde dat u achtereenvolgens in Mamakhel, Jalalabad en Surkh Rod woonde, dient te worden opgemerkt dat het CGVS in de weigeringsbeslissing van 26 maart 2015 tot de conclusie kwam dat uw nieuwe relaas niet geloofwaardig was en het bedrieglijke karakter van uw bewering in Afghanistan woonachtig te zijn geweest alleen maar bevestigde.

U (hierin bijgetreden door uw raadsman in zijn schrijven van 30 mei 2016) stelt deze keer dat u een Afghaan bent, dat dit ook door het Ministerie van Binnenlandse Zaken erkend werd maar dat het CGVS dat blijkbaar niet wil aanvaarden. Wat dit betreft, dient te worden opgemerkt dat niet uw Afghaanse nationaliteit ter discussie stond in de eerdere weigeringsbeslissingen. Het CGVS en de RvV stelden daarentegen wel vast dat u als Afghaan niet in Afghanistan heeft gewoond en u bedrieglijke (en incoherente) verklaringen aflegde over de plaats waarvan uw afkomstig bent en waar u uw ganse leven zou hebben doorgebracht. U werd er tijdens uw eerdere asielprocedures mee geconfronteerd dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. U werd er tevens op gewezen dat u niet kan volstaan met het louter verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit maar dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van belang is dat u een zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België en als zodanig op uw werkelijke herkomst. U heeft evenwel steeds onwaarachtige verklaringen afgelegd over uw herkomst, waardoor u een nood aan bescherming in geval van terugkeer naar uw land van nationaliteit op geen enkele manier heeft aannemelijk gemaakt. U brengt geen elementen aan die dit zouden kunnen weerleggen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat uw verblijfsprocedures werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering en het minstens een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming betreft."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoeker vreest te worden vervolgd door de taliban omdat hij de zoon is van een politieagent. Hij verwijst naar twee onderdelen van de UNHCR *“Eligibility Guidelines”* van 6 augustus 2013 en stelt dat hij vreest om het slachtoffer te worden van gedwongen rekrutering door de taliban. Hij kan de bescherming van zijn land van herkomst niet inroepen, omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen, aldus verzoeker.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker meent dat verweerder in de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat het CGVS niet twijfelde aan verzoekers Afghaanse nationaliteit in de eerdere weigeringsbeslissingen. Verzoeker stelt dienaangaande als volgt in zijn verzoekschrift: *“Dit stemt niet overeen met wat in de eerdere beslissingen en zelfs in bestreden beslissing staat:*

Er moet vooreerst worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CCVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u het niet aannemelijk maakte uit Mamakhel, maar ook uit Afghanistan in zijn geheel Afkomstig te zijn.

Het is in die zin niet ernstig om nu te stellen dat verweerder geen twijfel had over de Afghaanse nationaliteit van verzoeker.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom ze in zoveel keren geen geloof hechtte aan de herkomst van verzoeker en deze keer wel.”

Verder meent verzoeker dat verweerder heeft nagelaten om te motiveren waarom hij geen rekening hield met verzoekers lange verblijf in België. Hij wijst erop dat hij sinds 2011 in België woont en dat het rapport over *“Treatment of returnees”* op zijn situatie van toepassing is.

2.1.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker stelt als volgt in onderhavig verzoekschrift:

“De bestreden beslissing geef groen licht aan de DVZ om verzoeker uit te wijzen naar Afghanistan. Verweerder heeft twijfel over de herkomst van verzoeker maar tegelijkertijd verwijst ze naar haar beperkte bevoegdheid, maar met ruime dodelijke gevolgen voor verzoeker, en ze stelt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door hem zijn voorgelegd.

Verzoeker heeft een aanvraag tot arbeidskaart B voorgelegd aan de DVZ en hij heeft een vaste relatie met een erkende vluchteling. (stuk 2, 3 en 4)

Verzoeker meent dat verweerder hem door zo te handelen aan een onmenselijke en vernederende behandeling onderwerpt in de zin van artikel 3 EVRM.”

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een kopie van de aanvraag voor een arbeidskaart B (stuk 2), een kopie van de verblijfsvergunning van zijn vriendin (stuk 3) en een brief van zijn vriendin (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. In de bestreden beslissing wordt besloten tot weigering van inoverwegingname in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet omdat in het kader van zijn eerdere asielaanvragen werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus niet omdat geen geloof werd gehecht aan verzoekers Afghaanse nationaliteit, maar wel omdat geen geloof werd gehecht aan verzoekers verblijf in Afghanistan, zodat de erkenning van zijn Afghaanse nationaliteit door het Ministerie van Binnenlandse Zaken geen element uitmaakt dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.3.3. Met betrekking tot de door verzoeker naar aanleiding van zijn vierde asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt: *“Er moet vooreerst worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u het niet aannemelijk maakte uit Mamakhel, maar ook uit Afghanistan in zijn geheel afkomstig te zijn. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behouden voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.*

Wat betreft uw derde asielaanvraag waarbij u uw relaas enigszins wijzigde en verklaarde dat u achtereenvolgens in Mamakhel, Jalalabad en Surkh Rod woonde, dient te worden opgemerkt dat het CGVS in de weigeringsbeslissing van 26 maart 2015 tot de conclusie kwam dat uw nieuwe relaas niet geloofwaardig was en het bedrieglijke karakter van uw bewering in Afghanistan woonachtig te zijn geweest alleen maar bevestigde.

U (hierin bijgetreden door uw raadsman in zijn schrijven van 30 mei 2016) stelt deze keer dat u een Afghaan bent, dat dit ook door het Ministerie van Binnenlandse Zaken erkend werd maar dat het CGVS dat blijkbaar niet wil aanvaarden. Wat dit betreft, dient te worden opgemerkt dat niet uw Afghaanse nationaliteit ter discussie stond in de eerdere weigeringsbeslissingen. Het CGVS en de RvV stelden daarentegen wel vast dat u als Afghaan niet in Afghanistan heeft gewoond en u bedrieglijke (en incoherente) verklaringen aflegde over de plaats waarvan uw afkomstig bent en waar u uw ganse leven zou hebben doorgebracht. U werd er tijdens uw eerdere asielprocedures mee geconfronteerd dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. U werd er tevens op gewezen dat u niet kan volstaan met het louter verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit maar dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van belang is dat u een zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België en als zodanig op uw werkelijke herkomst. U heeft evenwel steeds onwaarachtige verklaringen afgelegd over uw herkomst, waardoor u een nood aan bescherming in geval van terugkeer naar uw land van nationaliteit op geen enkele manier heeft aannemelijk gemaakt. U brengt geen elementen aan die dit zouden kunnen weerleggen."

In onderhavig verzoekschrift meent verzoeker dat in de bestreden beslissing onterecht wordt gesteld dat eerder wel geloof werd gehecht aan verzoekers Afghaanse nationaliteit doch niet aan zijn verblijf in Afghanistan. Uit een lezing van 's Raads arrest nummer 87 766 van 18 september 2012, dat kracht van gewijsde heeft, blijkt evenwel dat in het kader van verzoekers eerste asielrelaas uitdrukkelijk wordt gesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde "verblijf" in Afghanistan: "De Raad sluit zich aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in Mamakhel heeft gewoond en van daar afkomstig is.

De Raad treedt verzoeker bij dat van hem geen uitgebreide geografische, historische en politieke kennis mag worden verwacht, gelet op zijn profiel. Van verzoeker mag echter wel worden verwacht dat hij op vragen over zaken uit het dagelijkse leven kan antwoorden en hierover juiste informatie kan geven. Uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker hier niet toe in staat is. Zo heeft de commissaris-generaal terecht opgemerkt dat verzoeker beweerde dat niemand van zijn dorp ging stemmen en dat zij die dit toch wensten te doen helemaal naar Jalalabad moesten om hun stem uit te brengen, terwijl uit de informatie blijkt er bij de verkiezingen van 2010 stemlokalen werden geopend in de kliniek en in de hogeschool van Mamakhel. Verzoeker verklaarde ook dat hij hulp kreeg van organisaties, waaronder PRT, maar hij kon niet zeggen of PRT uit burgers of militairen bestond, terwijl de informatie aantoont dat PRT een militaire eenheid is. Verzoeker verklaarde voorts dat hij leiders van de taliban kende en hij noemde Younus Khalis. Hij wist echter niet of deze man in zijn streek actief was en of hij nog in leven is. Uit de informatie blijkt dat Khalis al geruime tijd, meer bepaald in 2006, is overleden. De naam van zijn zoon, Anwarul Haq, die wel nog zeer actief is in de provincie Nangarhar, zegde verzoeker dan weer niets. Het feit dat verzoeker over deze dagelijkse zaken geen juiste informatie kon geven of het antwoord schuldig moest blijven toont aan dat zijn beweerde afkomst niet aannemelijk is." Ook in de bestreden beslissing wordt duidelijk gesteld dat geen geloof werd gehecht aan verzoekers "verblijf" in Afghanistan: "Wat betreft uw derde asielaanvraag waarbij u uw relaas enigszins wijzigde en verklaarde dat u achtereenvolgens in Mamakhel, Jalalabad en Surkh Rod woonde, dient te worden opgemerkt dat het CGVS in de weigeringsbeslissing van 26 maart 2015 tot de conclusie kwam dat uw nieuwe relaas niet geloofwaardig was en het bedrieglijke karakter van uw bewering in Afghanistan woonachtig te zijn geweest alleen maar bevestigde." Aldus kan verzoeker geenszins worden gevolgd dat zijn Afghaanse nationaliteit in het kader van zijn eerdere asielaanvragen steeds ongeloofwaardig werd bevonden en dat in het kader van onderhavige asielaanvraag plots wel geloof zou worden gehecht aan deze nationaliteit. Tijdens zijn vorige asielaanvragen werd immers niet zijn Afghaanse nationaliteit in twijfel getrokken, doch wel zijn verblijf in Afghanistan.

Verder kan niet worden ingezien op welke wijze zijn verblijf in België op zich de kans op toekenning van internationale bescherming groter zou kunnen maken. Verzoeker verwijst dienaangaande immers slechts naar algemene informatie, die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl hij de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. Een verwijzing naar louter algemene informatie volstaat hiertoe niet. Hetzelfde geldt overigens voor verzoekers verwijzingen naar de UNHCR "Eligibility Guidelines" van 6 augustus 2013, waaromtrent er tevens op dient te worden gewezen dat in het kader van zijn voorgaande asielaanvragen reeds is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verblijf in Afghanistan, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan het door hem aangevoerde asielrelaas.

Op welke wijze het aanvragen van een arbeidskaart en het onderhouden van een relatie met een in België erkende vluchteling (verzoekschrift, stukken 2-4) op zich alsnog zouden kunnen aantonen dat

verzoekers verblijf in Afghanistan wel degelijk geloofwaardig dient te worden geacht, kan niet worden ingezien.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.4. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat uw verblijfsprocedures werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER